www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
A. R. Torre
THE GIRL IN 6E

Copyright © 2014 by A. R. Torre
This edition published by arrangement with Little, Brown, and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01110-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DEVOJKA KOJU SI VOLEO

A.R.TORI

Prevela Magdalena Reljić

izdavaštvo vulkan

Beograd, 2014.

Ova knjiga posvećena je Tereziji, sestri koja razume lepotu velike knjige, Dr Pepera, dremku i pseći zadah.

Dugo ga zamišljam i u svojoj glavi stvaram čudovište grotesknih crta lica i proporcija. Međutim, dok stoji preda mnom, bistrog pogleda i nakrivljene glave, to je samo muškarac. Blago proćelav, s desetak kilograma viška i usnama koje se keze. Sužene oči i čvrst stav, kombinacija zlokobnog efekta. Ovaj čovek, taj proćelavi, gojazni čovek, koji mi je šaputao na uho, izlivajući ogavne misli iz svoje duše, pokazao mi je mračnu stranu svoga srca. I sada, on mi se približava, uzbuđenje izbija iz njegovog tela poput odvratnog smrada.

On misli da sam slaba. Misli da može manipulisati mnome i potčiniti me. Ubiti me, kao i sve one devojke pre mene. On nema pojma da moja sitna građa i nežno lice kriju zlo ravno njegovom. Napipavam nož u svom džepu i svojski se trudim da zadržim osmeh na licu.

Ovo je to. Ovo je moje vreme.

ČEKAJ

„Um je zasebno mesto, pa u sebi može od raja načiniti pakao, i pakao od raja.“

– Džon Milton, *Izgubljeni raj*

Skidanje je moja svakodnevica. Većina žena to radi bez razmišljanja – automatskim pokretima koji postižu krajnji rezultat. Međutim, ako se pravilno izvede, skidanje može da bude svojevrsna predigra, seksualno zavođenje koje briše sve racionalne misli i ostavlja muškarca potpuno i ultimativno u vašoj milosti. Ja sam majstor te umetnosti.

Klečim na krevetu i prstima klizim po svojoj koži – lakim, izazovnim pokretima koji mi izoštravaju čula i nadražuju telo. Sporo uzdišem, dah mi podrhtava dok ruka putuje po osetljivim delovima, prorezu dekoltea, čipkom pokrivenim grudima. Oči držim zatvorene, podređene njemu, i čekam zapovest. Ona uvek sledi.

„Skini se. Polako." Glas pripada strancu, čije su engleske reči natopljene kulturom i dijalektom. Pokoravam se, dižući pogled i nežno grizući donju usnu. Kratko se oblizujem i čujem njegov uzdah. Ruke dižem na vrat i, okrznuvši prstima ključnu kost, uvlačim ih pod bretele svilenog negližea. Spuštam jednu bretelu, zatim drugu, svila se nabira na mojim dojkama, viseći s bradavica. A onda se propinjem na kolena, prekrštam ruke i zadižem tkaninu naviše, puštajući da mi otkrije nekoliko centimetara kože, sve dok ne obnaži oblinu dojki, vrat i napućene ružičaste usne.

„Lepo", stenje on. „Vrlo lepo. Sviđaš mi se, Džesika."

Džesika nije moje pravo ime. On misli da me poznaje. Svi oni misle da me poznaju. Uostalom, videli su moju stranicu na Fejsbuku,

sve one slike obrađene u Fotošopu koje čine moj fabrikovani život. Veruju onome što vide, jer žele da veruju. Žele da veruju da sam normalna. I tih nekoliko kratkih trenutaka ja sam s njima, zavaravajući sebe da verujem u istu laž.

Okrećem se prema zidu i ustajem, svlačeći skupe tange preko preplanulih kukova, onda se saginjem, sevajući najintimnijim delovima ka njegovim gladnim očima. Vezena čipka klizi niz moje noge i pada mi oko članaka, uplićući se oko italijanskih cipela s visokim potpeticama na savršeno pedikiranim stopalima. Sada sam gola i spuštam se da pred njim legnem na bok kako bi se njegove gladne oči naslađivale mojim telom. Lampe, jarke i vruće, osvetljavaju mi nagu kožu tako da izgleda svetlucavo. On nešto govori sa uzbuđenjem u glasu i neznatno pojačanim akcentom.

„Dodiruj se. Samo prstima. Hoću da vidim kako svršavaš."

On želi moje prste, zavodljivu predstavu uzdaha, jecaja i vešte predigre. S vremenom prsti neće biti dovoljni. Prilikom sledeće seanse želeće više, veće, dublje – moje glasnije uzdahe i jači orgazam. Tada više neće biti tajni, ni granica, ni uzdržanih zahteva. Međutim, trenutno sam njegova, da sa mnom radi šta god poželi. I trenutno on želi moje prste.

Nakrivljujem telo kako bi mogao da vidi moje razdvojene noge i međunožje, potpuno golo, vlažno i otvoreno. Iskusnim pokretima uvlačim jedan prst, zatim dva, guram ih unutra i napolje sporim, zavodljivim kretnjama, sklopljenih očiju i zabačene glave. Čujem njegov uzdah, šuškanje odeće, rajsferšlus i stenjanje kada mu ruka obuhvati penis. Nepovezane reči, kratki upliv u strani jezik, ali njihovo značenje mi je jasno. Ubrzavam rad prstiju, a onda zastajem, šireći usmine i otkrivajući osetljivi pupoljak, koji ima moć nad mojom ekstazom. Tiho ječim, uzdasima koji nagoveštavaju čežnju i pohotu, vlažeći moj nabrekli klitoris, promena ritma izaziva ponovno stenjanje.

„Džesika", šapuće moje ime, nabijajući svaki slog žudnjom i potrebom. „Molim te. Moram da vidim kako svršavaš."

Otvaram oči, zureći napred u jarku svetlost, koža mi je orošena. Grizem se za donju usnu, šireći oči kada mi prsti opet urone u dubinu, brzim, žustrim pokretima, koža o kožu; svakim udarcem trljam klitoris nadražujućim pokretima koji me vode ka orgazmu.

Neću svršiti. Pravi orgazam događa se retko, kada ga moje napaćeno telo iznemoglo izbljune, u fazonu *evo ti!* poklona. Međutim, u većini slučajeva prezasićena sam seksom, i moje telo, moja pica, postali su imuni na nadražaj. Međutim, on to ne zna. Zna samo da deset minuta pošto umočim prste u vlažne prevoje mog svetilišta, moja leđa se izvijaju, oči sklapaju, iz grla se otima krik i celo telo potresa najjači orgazam u mom životu; sve dugujem tom lažnom orgazmu. Kao i uvek.

On stenje na moj svršetak, proizvodeći šakom klizave zvuke zapanjujuće brzine, i svojevrsno šištanje zapljuskuje mi uši, drhtavi jecaj koji se gubi u prigušenom dahtanju.

A onda nastaje muk. Bez disanja, bez šuškanja odeće, bez zadovoljnih uzdaha.

Oglašava se električni pisak, ton koji sam čula bezbroj puta. Protežem se, grabim rublje i skačem s kreveta, pažljivo koračajući po mekom tepihu na štiklama od deset centimetara, sve dok ne stignem do kompjuterske tastature. Pritiskam taster za napuštanje veb-sajta.

Svetla se gase.

1

Tri godine nisam dotakla drugu osobu. Izgleda kao težak zadatak, ali nije. Više ne, zahvaljujući internetu. Internet mi omogućava finansijsku sigurnost i obezbeđuje sve što poželim u zamenu za broj moje kreditne kartice. Zbog nekoliko sitnica morala sam u podzemlje, i u tom svetu odlučila sam da pribavim još neke zanimljive stvarčice, poput novog identiteta. Sada sam, kada je to potrebno, Džesika Bet Rajli. Pseudonim koristim kako bih sprečila ostale da otkriju moju prošlost. Sažaljenje je emocija koju želim da izbegnem. Podzemlje pruža obilje izazova, ali osim jednog primetnog izuzetka sačuvala sam se od ilegalnog oružja i neregistrovanih pištolja. Znam svoje granice.

Kurir me je dosad upoznao – zna da ostavi kutiju u hodniku i da nažvrlja moje ime na mesto potpisa. Zove se Džeremi. Pre otprilike godinu dana bio je bolestan i njegov zamenik došao mi je na vrata. Odbio je da ostavi pošiljku na neviđeno. Skoro sam otvorila vrata i posegnula za njegovim skalpelom. Skoro svi uvek nose skalpele. To mi se sviđa kod kurira. Ostala sam pri svome, odbijajući da otvorim vrata, a on se tvrdoglavo prepirao sa mnom sve dok se nije umorio i otišao, odnevši prokletu pošiljku sa sobom. Džeremi se od tada više nije razboleo. Ne znam šta ću ako on prestane da radi. Sviđa mi se Džeremi i, sudeći po onome što vidim kroz špijunku, ima šta i da mi se svidi. Mišićavo telo, kratka, tamna kosa i osmeh koji se brzo i lako širi na njegovom skladnom licu, čak i kada nema nikakvog razloga za smeh.

Prvi psihijatar kog sam angažovala rekao je da patim od antropofobije, a to je patološki strah od interakcije s ljudima. Dakle, antropofobija u kombinaciji sa zdravom dozom kruorimanije, a to je opsednutost ubistvom. Što mi je psihijatar saopštio putem Skajpa. U zamenu za njegovo stručno mišljenje, gledala sam ga kako drka. Imao je mali penis. Mislim da je bio u pravu za tu drugu dijagnozu. Međutim, ne plašim se interakcije s ljudima. Plašim se onoga što bi se desilo kada bih se dovoljno približila tim ljudima zarad interakcije. Recimo samo da se ne uklapam dovoljno dobro u društvo.

Našla sam način da izbegnem fizički kontakt s ljudima, i tako ceo dan provodim u virtuelnoj interakciji s njima. Za one koji me gledaju putem veb-kamere, ja sam JessReilly19, vesela devetnaestogodišnja studentkinja ugostiteljstva, koja uživa u pop muzici, maloletničkom opijanju i kupovini. Niko ne zna moje pravo ime. Ja sam ono što klijenti žele da budem, a njima tako odgovara. Baš kao i meni.

Ja sam, zapravo, Dijana Maden, devojka čija je majka pobila svoju kompletnu porodicu, a onda izvršila samoubistvo. To je svojevremeno bila udarna vest u svim medijima, celo leto brujalo je o „tragediji u savršenoj porodici". Uz moje ime vezivalo se saosećanje, ozloglašenost. Međutim, onda su se desile i druge tragedije i moja porodica pala je u zaborav. Nasledila sam mnogo toga od majke, uključujući i nežne crte lica, duge noge i tamnu kosu, ali najveće genetsko nasleđe jesu njene ubilačke namere. To je pravi razlog zašto se držim podalje od ljudi, jer imam želju da ubijam. Konstantno. Skoro samo o tome razmišljam.

Moji unutrašnji demoni doveli su me ovde, u stan 6E, moj jedini svet u poslednje tri godine; sve što mi je potrebno nalazi se u ovih osamdeset kvadratnih metara. Unutar ovih zidova naučila sam kako da zaradim i uskladim svoje prihode. Od osam ujutro do tri posle podne radim na veb-sajtu Sexnow.com, čiji su klijenti uglavnom Azijati, Evropljani i Australijanci. Od šest po podne do 11 uveče sam na Američkom žbunu, Cams.com. Između smena jedem, vežbam,

tuširam se i pišem imejlove – uvek tim redosledom. Živim po striktnom rasporedu. To mi pomaže da naredim mozgu kada da se ponaša na određeni način, i pomaže mi da svoje impulse i fantazije držim pod kontrolom.

Kad god je moguće, pokušavam da navedem klijente da zaobiđu pornografske sajtove i posete moj veb-sajt da zakažu termin i uplate novac. Na taj način zaradim 96,5 odsto njihove uplate i mogu da sakrijem prihod od države. Pornografski sajtovi plaćaju mi samo 28 odsto, što se zvanično smatra vrhunskom pljačkom. Minut naplaćujem 6,99 dolara. Kada se razvaljujem od posla, mesečno zaradim oko 55.000 dolara od internet pornografije – a kada je zatišje, onda oko 30.000 dolara.

To je sedamdeset odsto mojih ukupnih primanja; ostalo dobijam od pretplate klijenata na pornografske sajtove, koja im omogućava da gledaju moje video-snimke. Dnevno emitujem bar četiri sata akcije i to naplaćujem dvadeset dolara mesečno. Lično, ne bih platila ni deset centi da gledam sebe kako masturbiram onlajn, ali tri hiljade i pedeset pretplatnika očigledno misli drugačije.

Minut za 6,99 dolara garantuje klijentima mogućnost ispovedanja seksualnih tajni i fantazija bez straha da budu razotkriveni ili kritikovani. Ja ne sudim muškarcima i ženama koji četuju sa mnom i otkrivaju mi svoje fetiše i perverzije. Kako bih mogla? Moja tajna, moja opsesija, gora je od svih njihovih zajedno. Da bih je sačuvala, radim ono što jedino umem. Zaključavam se u sebe. Na taj način čuvam i sebe i sve ostale.

Prostim rečnikom, zarađujem brdo love. Love s kojom ni sama ne znam šta ću. Toliko mogu da potrošim samo na seks-igračke i lubrikante. Međutim, razmišljanje o novcu tera me na misao o životu van ovog stana, i zato bolje ne. Sredstva idu na moj račun i tamo ostaju. Možda ću ih potrošiti jednog dana, možda neću. Međutim, više volim to nego keš. Lova mi uliva sigurnost. Imam osećaj kako bar jedan deo mog života ide u ispravnom pravcu.

Trudim se da noću spavam najmanje osam sati. Noć je vreme kada se obično najviše borim sa sobom. Tada raste žeđ za krvlju, za prolivanjem. I zato Sajmon Evans i ja imamo dogovor. Sajmon živi troja vrata od mene, u brlogu od zgrade koju svi zovemo apartmanskim kompleksom. Sajmon je u poslednje tri godine razvio jaku zavisnost od analgetika. Ja mu dopremam pune bočice, on me noću zaključava. Moja vrata su, bez sumnje, jedina u zgradi bez prekidača za bravu sa unutrašnje strane.

Nekada je to radila Merilin, bakuta koja živi od socijalne pomoći. Ona stanuje preko puta Sajmona. Međutim, Merilin je preveliki živac; večito brine da će se dogoditi neka katastrofa, požar ili nešto slično, kada ću morati da izađem. I tako sam morala da nađem nekog drugog. Zato što sam znala da se demoni bude. Noću bi me zasvrbeli prsti i dolazila bih u iskušenje da podignem telefonsku slušalicu i zamolim Merilin da mi otključa vrata. I tada bih sela kraj vrata, čekajući da se točkići okrenu i moja vrata otključaju. I kada bih ih otvorila, kada bih ugledala Merilino umorno i izborano lice, ubila bih je. Ne odmah. Ubola bih je nekoliko puta, ostavljajući je u životu, a onda bih sačekala da potrči, da vrisne. Volim zvuk vriska – pravog vriska, ne patetičnog izgovora koji većina filmova pokušava da podmetne kao zvuk strave. Tada bih je ulovila i dokrajčila, najsporije što mogu. Izazivajući njen bol, agoniju, spoznaju da je sama izazvala svoju smrt. Došla sam do tačke kada sam počela da držim nož u kartonskoj kutiji kraj vrata, u kojoj se nalazi pošta za slanje i ostale sitnice. Tada sam znala da padam u ambis. Tada sam izabrala Sajmona. Njegova zavisnost eliminiše svaku njegovu brigu za moje blagostanje.

Znam šta mislite. Da dramatizujem. Da sam odgledala previše filmova Stivena Kinga i uzbudila se pri pogledu na krv. Međutim, vi ne znate izopačenost mog uma. Ne znate misli s kojima se borim i šta sve pokušavam da zadržim. Sajmon sigurno ne zna. On misli da sam pustinjak s noćnim morama – da mesečarim. Verovatno smatra

da je moja nepokolebljiva posvećenost zaključavanju smešna, a nepopustljiva priroda mojih zahteva ekstremna. Moje pretnje obično se prodube kada on zakasni, ali to se ne događa često. Dovoljno je da spomenem ukidanje doze i odmah imam njegovu pažnju. Najpouzdanija na svetu jeste zavisnost od lekova. Mislim da je gora od ove moje. Međutim, jedina osoba koju Sajmon povređuje svojom zavisnošću jeste on sam. Ja imam čitav svet pun žrtava van ovih zidova.

2

Njegove fantazije sve su snažnije. Prošlo je skoro tri godine od poslednje devojčice i njegovu potrebu preuzeo je racionalni deo mozga. Poziv nije pomogao. Objava, u vidu ogromne, svetleće reklame, da ona puni šest godina. Stigla je mejlom, na ružičastoj podlozi s ručno ispisanim detaljima, dečjim rukopisom koji može biti samo njen.

Nadao se da neće morati da se počeše, ali svrab je moguće umanjiti i držati na nivou koji je podnošljiv, kontrolisan. Međutim, on oseća kako slabi, oseća nagoveštaj pucanja žile. Nada se da će gluma biti dovoljna da ublaži svrab, uživanje u seansi daje mu nadu.

Međutim, za svaki slučaj, mora da se pripremi. Ako će se spotaći, ako će pasti, stvari moraju biti na svom mestu. Ovoga puta duže će držati devojčicu. Stvoriće dovoljno sećanja da ga dugo drže. Ruke mu drhte i uvlači ih u džepove, krećući se kroz travu prema prednjoj strani prikolice, vadeći izgužvani koverat u kom se nalazi ključ. Gleda oko sebe u prazno dvorište, vetar šušti kroz tiho žbunje, pustara svud oko njega. Cepa papir, zanemarivši pismo stanodavca, i vadi ključ.

Priprema. Tek da bude siguran. Možda mu ovo mesto neće ni biti potrebno. Međutim, za svaki slučaj, bolje je da sve bude spremno. Priprema se u prošlosti uvek isplatila.